

FARSKÉ ZVESTI

FARNOSTI DUBNICA NAD VÁHOM

PÔST A VEĽKÁ NOC 2024

WWW.SALDUB.SK FARDUBZVESTI@GMAIL.COM

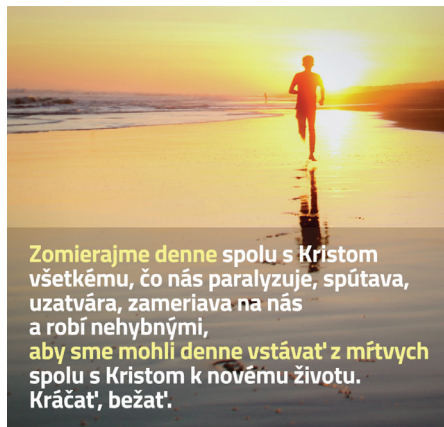

■ Milé deti a mladí, otcovia a mamy - rodiny, všetci starší - naši seniori a chorí. Milí farníci. Sme pred najväčšími sviatkami nás kresťanov a veríme, že Pán nás pozýva, aby sme k nim prišli o čosi viac zrelší ako minulý rok. Chceme vám do času, ktorý je v mnohom poznačený utrpením, bolesťou a smrťou okolo nás, priniesť pozvanie ku každodennému zmŕtvychvstávaniu.

Je veľmi silné, ako evanjelista Lukáš, ktorý opisuje udalosti Zmŕtvychvstania, ako Zmŕtvychvstalý Pán dáva všetko do pohybu. Najprv Nebeský Otec prvý kriesi z mŕtvych svojho Syna mocou ich lásky, Duchom Svätým a nehybné telo Ježiša je oživené a hýbané k ženám a učeníkom. V evanjeliu podľa Jána sú ženy prvé, ktoré sa intenzívne hýbu - bežia. „Ráno prvého dňa v týždni, ešte za tmy, prišla Mária Magdalena k hrobu a videla, že kameň je od hrobu odvalený. Bežala teda a prišla k Šimonovi Petrovi a k inému učeníkovi, ktorého mal Ježiš tak rád, a povedala im: 'Odniesli Pána z hrobu a nevieme, kde ho položili.'“ (Jn 20,1-2). A ženy dávajú do pohybu učeníkov. Aj oni bežia. „Peter a ten druhý učeník sa zobrali a išli k hrobu. Bežali obaja, ale ten druhý učeník bežal rýchlejšie, predbehol Petra a prišiel k hrobu prvý.“ (Jn 20,3-4)

Aj nás Nebeský Otec, tak ako Krista, znova kriesi svojím Duchom Svätým zo smrti a nehybnosti, k životu a teda k pohybu, kráčaniam, až k behu. Pohyb, krácanie, beh sú postojmi nového života, postojmi učeníka, ktorý nasleduje svojho Zmŕtvychvstalého Pána a spasiteľa. Nehybnosť je symbolom zostávania v tóni smrti. Je nechotou kráčať. Je nehybnosťou hriechu a starého človeka, ktorý sa zatočený do seba nevláda napredovať, lebo je spútaný okovami hriechu, ktoré ho vedú k smrti. V liste Hebrejom autor prirovnáva tento postoj až k cúvaniu: „My však nepatríme k tým, čo cúvajú na záhubu, ale k tým, čo veria, aby získali život.“ (Hebr 10,39). Ako budeme počuť v posvätnom čítaní v starobylej homílii na bielu sobotu: „Určite chce navštíviť tých, čo sedia vo tme a v tóni smrti“. Tých, čo sedia... „Rozkážem ti: Prebuď sa, ty, čo spíš! Ved' som ťa nestvoril na to, aby si bol uväznený v podsvetí. Vstaň z mŕtvych; ja som život tých, čo zomreli. Vstaň, dielo mojich rúk! Vstaň, moja podoba, stvorená na môj obraz (porov. Gn 1,27)! Vstaň, vyjdime stadiaľto!“

Áno, Kristus vstal z mŕtvych a dáva do pohybu aj nás. Ako vraví priliehavo pápež František mladým na svetových dňoch mládeže o paralýze, nehybnosti o gaučovom šťastí a obutých mladých, ktorí sú povolani kráčať s Kristom. Tieto pápežove slová, myslím, môžu obohatiť a platiť pre každého z nás.

Zomierajme denne spolu s Kristom všetkému, čo nás paralyzuje, spútava, uzatvára, zameriava na nás a robí nehybnými, aby sme mohli denne vstávať z mŕtvych spolu s Kristom k novému životu. Kráčať, bežať.

„V živote je ďalšia paralýza ešte nebezpečnejšia a neraz ju ťažko zistiť, a stojí dosť veľa, kým ju rozpoznáme. Páči sa mi nazvať ju paralyzou, ktorá sa rodí, keď si pomýlime šťastie s divánom, s gaučom! Áno, viera, že k šťastiu potrebujeme dobrý diván.

Diván, ktorý nám pomôže, aby sme boli v pohodlí, v pokoji, v bezpečí. Diván ako tie, ktoré teraz existujú, moderné, vrátane uspávacej masáže, ktoré nám garantujú hodiny pokoja, aby sme sa premiestnili do sveta videohier a trávilí hodiny pred počítačom. Diván proti každému typu bolesti a strachu. Diván, ktorý by nám umožnil zostať zavretí v dome bez namáhania sa a bez obáv.

Toto „divánové šťastie“, „gaučové šťastie“, je pravdepodobne tou tichou paralyzou, ktorá nás môže zničiť najviac; ktorá môže najviac zničiť mládež. „A prečo sa to deje, Otče?“ - Lebo kúsok po kúsok, bez toho, aby sme si to všimli, sa stávame ospalými, stávame sa omámenými, otupenými.... drahí mladí, neprišli sme na svet, aby sme „žili v stave vegetovania“, aby nám to tu ušlo čo najpohodlnejšie, aby sme zo života urobili diván, ktorý nás uspí; naopak, prišli sme pre niečo iné, aby sme zanechali istú stopu... Doba, v ktorej dnes žijeme, nepotrebuje „divánových mladých“, ale mladých obutých, ešte lepšie, v dobrých športových topánkach.

Táto doba akceptuje len hráčov nasadených na ihrisku, nie je tu miesto pre zálohy. Dnešný svet od vás žiada, aby ste boli protagonistami dejín, lebo život je pekný vždy, keď ho chceme žiť; vždy, keď chceme zanechať stopu. Dnešné dejiny od nás žiadajú hájiť našu dôstojnosť a nedovoliť, aby druhí rozhodovali o našej budúcnosti.“

Ak aj my počas týchto veľkonočných sviatkov znovu vstaneme s Kristom z mŕtvych, ako jeho živé telo Cirkev, hľadajme, čo je hore, kde Kristus sedí po pravici Boha. Myslíme na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi! Ved' sme zomreli a náš život je s Kristom ukrytý v Bohu. A keď sa zjaví Kristus, náš život, vtedy sa aj my zjavíme s ním v sláve. (porov Kol 3,1-4) Ved' sme jeho živé telo Cirkev a on naša hlava.

To, čo slávime pri liturgii, sa stáva skutočnosťou pre nás a Božie slová, ktoré počujeme, majú moc uskutočňovať to, čo oznamujú, preto sa nedajme oklamať dnešným svetom, ktorý nás chce držať v nehybnosti, na gauči - zomierajme denne všetkému, čo nás paralyzuje a spútava, uzatvára do nás a zameriava len na naše ja a sebeckosť a robí nehybnými. Vstávajme z mŕtvych spolu s Kristom každý deň k novému životu. Nenechajme sa uspať a oklamať dnešnou kultúrou, ktorá nás pozýva k rôznym skratkám na ceste za Kristom, keď nám predkladá pomýlený pohľad na ľudskú lásku a sexualitu, vzťahy, priateľstvá, keď nás Zlý chce vyzuť a uspať na gauči pohodlia, konzumného spôsobu života, zameraného na to, ako sa cítime. Nebojme sa vstávať spolu s Kristom každý deň a obúvať si botasky a kráčať, a často aj bežať k plnosti života ako vraví sv. Pavol, že Kristova láska nás ženie. A pamätajme, že krácanie i beh sú spojené s námahou, s obetou, a často sa i zašpiníme. Nebojme sa vstávať s Kristom každý deň z našich slabostí k plnosti života. Nedajme si nahovoriť, že sme po páde do hriechu nemilovaní, Otec nás miluje každú sekundu, vždy. Nedovoľme, aby nás Zlý oklamal v tom, že sa budeme spoliehať len sa seba a utopíme sa v množstve zážitkov v sebe a nedokážeme objaviť Boha vo všetkom, čo zažívame. Neváhajme zažiť toto vzkriesenie vo sviatosti zmierenia, kde zažívame Otcovo objatie. Túžme po Eucharistii, prijímajme ju často. Prežívajme denne našu modlitbu ako živý dialóg s Bohom, bez ktorej neexistuje vzťah s ním, alebo môže len ťažko napredovať. Ved' to poznáme. Koho máme radi, na toho nestačí jedna správa cez messenger raz za mesiac alebo týždeň, ale záľubení to vedia, koľko správ denne si vymenia... **Nezostaňme nehybní, ale žime s ním novým životom a budete kráčať i bežať...**

Milí farníci, nechajme sa oživovať každý deň a vstávajme z mŕtvych aj v tejto našej dobe, ktorú žijeme, aby sme patrili k tým, čo kráčajú, bežia a teda veria, aby získali život. Nech nás Otec v našich životných príbehoch a okolnostiach, ktoré sa pre nás niekedy stávajú akoby hrobmi, kriesi denne k plnosti života. Požehnaný veľkonočný čas vám prajeme.

Ža bratov saleziánov a sestry saleziánky don Bohuš Levko, saleziánsky direktor

NAUČME SA MODLIŤ AKO RODINA

2.

Tri jednoduché spôsoby modlitby v rodine

1. Prehodnotiť spoločné každodenné modlitby, ktoré sa každý človek naučil od svojich blízkych a váži si ich ako dedičstvo svojej viery: modliť sa spoločne slovami, ktoré poznáme.

2. Chcel by som sa zamerať na žalmy, spoločné a každodenné modlitby, ktoré dávajú rytmus dňu každej izraelskej rodiny: spoločná modlitba žalmov.

3. Zdá sa mi užitočné dať niekoľko tipov na modlitbu sprevádzanú stránkami Evanjelia.

2. Ako sa spoločne modliť žalmy

Hodnota žalmov

Medzi biblickými knihami má kniha Žalmov veľmi osobitnú hodnotu: obsahuje 150 mod-

litieb napísaných pri viacerých príležitostiach rôznymi ľuďmi z izraelského národa. Jeden večer sa pokúsime spoločne pomodliť tak, že si vyberieme jednu z týchto starobylých a krásnych modlitieb. Žalmy boli napísané niekoľko storočí pred narodením Ježiša a predstavujú mimoriadne svedectvo viery v Boha. Niekedy opätovne opisujú veľké udalosti v dejinách židovského národa, ako je prechod cez Červené more a zmluva na vrchu Sinaj; niektoré žalmy však opisujú osobné drámy, napríklad obrátenie hriešnika alebo utrpenie chorého človeka.

Iné sú vd'ačnými modlitbami chvály Bohu: odhaľujú hlbokú citlivosť starých Hebrejov a ich schopnosť pochopiť v harmónii stvorenia mocnú ruku Stvoriteľa. Starovekí Hebreji a ich schopnosť pochopiť mocnú ruku Stvoriteľa v harmónii stvorenia.

Všetky žalmy vychádzajú z každodennej skúsenosti ľudí, ktorí s jednoduchosťou a vášňou opisuje Božie priateľstvo s ľudstvom pomocou obrazov vlastných svetu, v ktorom

žijú. Pán sa z Pastiera, ktorý nás vedie po neprechodných cestách, stáva aj tým, kto nás bráni v boji pred útokom našich nepriateľov.

Modlitba žalmov má za sebou dlhú tradíciu; spieval ich izraelský ľud, za sprievodu citary alebo iných hudobných nástrojov, pri všetkých náboženských obradoch. Ale verše týchto piesní boli aj na ústach a v srdci jednoduchého židovského človeka, ktorý od svitania do západu slnka spájal rytmus modlitby s celým dňom.

Ježiš sa často modlil pomocou žalmov. Keď mal dvanásť rokov, ako pútnik do Jeruzalemského chrámu, na cestu spieval žalmy: „Aká radosť, keď mi povedali: Pôjdeme do domu Pána; už stoja naše nohy pri твоjich bránach, Jeruzalem.“ (Ž 122). Evanjelium nám hovorí, že Ježiš v sobotu navštívil synagógu v Nazarete a potom sa zapojil do čítania Biblie a recitovania žalmov. Ježiš bol opäť verný sláveniu Paschy, a teda aj spevu veľkých „Aleluja“ s refrénom: „Jeho láska je večná.“ (Žalm 136).

Pri pozornom opätovnom čítaní správy o Ježišomv umučení môžeme zahliadnuť citáty z mnohých žalmov; napokon jeho slová na križi sú ešte naznačené žalmami: „Bože môj, Bože môj, prečo si ma opustil?“ (Žalm 22) a „Do твоjich rúk, Pane, zverujem svojho ducha.“ (Žalm 31).

Prvotné kresťanské spoločenstvo, vedené Duchom Svätým, si tieto modlitby zo Žalmov osvojilo. Žalmy, ktoré aplikujú na svojho Pána a na seba to, čo sa v žalmoch hovorí o Božom ľude, o Jeruzaleme, o kráľovi, o chráme, o zaslúbenej zemi, o kráľovstve, o zmluve. Židovské modlitby sa stali modlitbami Cirkvi. Novou Paschou je Pán mŕtvy a zmŕtvychvstalý, večná zmluva je Eucharistia.

V celej tradícii Cirkvi dostáva každý žalm názov, ktorý nám pomáha porozumieť mu a je uvádzaný antifónou, ktorá žalm spája so slávením liturgie počas celého liturgického roka.

Čo môžu žalmy povedať nám, ľudom 21. storočia?

Som presvedčený, že obsahujú prinajmenšom tri tajomstvá:

■ Schopnosť čítať Božie dielo vo svete, ako vyjadrenie blízkosti a Pánovho priateľstva s jeho stvoreniami.

■ Schopnosť čítať v hĺbke srdca človeka, vidieť každú radosť a každú ťažkosť k dôvere a nádeji tých, ktorí veria v Boha.

■ Schopnosť čítať jasne dejiny, ľudskú históriu. Objaviť v nich naplnenie Božieho plánu, ktorý prostredníctvom Izraela povoláva všetkých ľudí k spáse.

Ako sa modliť žalm?

1. Naše rozhodnutie modliť sa jeden žalm pri večernej modlitbe musíme najprv začať výberom vhodného žalmu.

Každý žalm je vhodný pre určitú konkrétnu situáciu našej existencie: možno prežívame chvíľu radosti alebo smútku, možno prechádzame obdobím, ktoré je obzvlášť ťažké, možno sme v blízkosti s Bohom alebo možno cítime, že Boh je od nášho života vzdialený ako nikdy predtým.

Žalmy sú verným zrkadlom ľudských pocitov a každý náš postoj sa odráža v niektorom z nich. Dnes večer chceme zažiť Pánovu prítomnosť uprostred nás a máme veľkú túžbu komunikovať s ním: preto verím, že je dobré mať túto modlitebnú skúsenosť s Žalmom 138.

2. Všetci musíme mať text pred sebou, stojíme alebo sedíme v kruhu, aby sme mali aj konkrétny znak našej spoločnej modlitby.

Do atmosféry modlitby sa uvedieme znamením kríža, ktoré sprevádza chvíľou ticha; teraz musíme zastaviť svoju pozornosť na skutočnej prítomnosti Pána medzi nami a vedieť, že začíname dialóg s ním.

3. Teraz jeden z nás prečíta, najprv veľmi pokojne, žalm:

*Chcem ťa, Pane, oslavovať celým srdcom,
že si vypočul slová mojich úst.
Budem ti hrať pred tvárou anjelov, vrhnem sa
na tvár pred tvojím svätým chrámom.
Tvoje meno budem oslavovať,
pretože si milosrdný a verný a nadovšetko si
zvelebil svoje meno a svoje prislúbenia.
Vždy si ma vyslyšal, keď som ťa vzýval,
a rozmnožil si vo mne odvahu.
Oslavovať ťa budú, Pane, všetci králi zeme,
lebo počuli slová tvojich úst.
Budú ospevovať Pánove cesty,
lebo veľká je Pánova sláva;
vznešený je Pán, a predsa zhlíada
na pokorného, pyšného však zd'aleka pozná.
Aj keby som mal prejsť súžením,
ty ma pri živote zachováš a svoju ruku
vystrieš proti hnevu mojich nepriateľov;
zachráni ma tvoja pravica.
Pán za mňa dielo dokončí.
Pane, tvoje milosrdenstvo je večné;
neopust' dielo svojich rúk.
(Žalm 138)*

Prvé čítanie žalmu nám dalo príležitosť vstúpiť do ducha modlitby, ktorý sme si vybrali, konfrontovalo nás s autorovými zámermi a všeobecným významom jeho modlitby.

4. Teraz vezmime žalm od začiatku a všetci spoločne, veľmi pokojne, aby sme vytvorili skutočne zborovú modlitbu, začneme ho čítať spoločne.

Tu sa musíme snažiť, aby slová, ktoré čítame, boli naše vlastné; akoby sa každý z nás postavil na autorovo miesto, predneste modlitbu (žalm) po prvýkrát.

Nasleduje modlitba.

5. Teraz si doprajme chvíľu ticha, počas ktorej si každý vyberie slovo alebo vetu zo žalmu, ktorá ho najviac zasiahla.

Žalm, ktorý vás najviac zaujal. Je to spôsob, ako sa nezastaviť na povrchu Žalmu, ale preniknúť do jeho hĺbky. Týmto spôsobom chceme, aby každý detail, každý obraz, každý úryvok žalmu rezonoval - zvučal v nás, a tak pomohol pochopiť podstatu a univerzálnosť jeho posolstva.

6. Bez nejakého presného poradia sa zapájame do recitovania modlitby jeden za druhým, dokonca aj niekoľkokrát, pričom vždy ponechávame krátky priestor po každom podnete:

„...počuli ste slová mojich úst.“
„Pán hľadí na pokorných.“
„Tvoja láska... a tvoja vernosť.“
„Obnovuješ môj život...“
„Tebe chcem spievať...“
„Volal som k tebe... ty si mi odpovedal.“
„Pán urobí všetko pre mňa...“

7. Vcítili sme sa do postojov autora žalmu a hlboko sme prenikli do významu textov; teraz myseľ nechá priestor hlasu srdca.

Slová, obrazy, najkrajšie vyjadrenia žalmu sa stávajú našou modlitbou, inšpirujú nás k osobným prosbám, úmyslom:

■ Dnes večer sa učíme modliť a ty, Pane, si vypočul slová našich úst:
Pomôž nám, aby sme si vážili túto nádhernú skúsenosť.

Všetci: „Pane, tvoja láska je večná!“

■ Pane, tvoja vernosť je veľká, ale my ľudia často nedôverujeme tvojmu slovu a správame sa zle: umožni nám prijať tvoje odpustenie a zakúsiť tvoje milosrdenstvo.
Všetci: „Pane, tvoja láska je večná!“

■ Pane, každého z nás si povolal do života a každý deň nám dávaš život: pomôž nám rešpektovať životy druhých, najmä slabších ľudí, detí a starých ľudí.
Všetci: „Pane, tvoja láska je večná!“

■ Pane, som šťastný: tebe chcem spievať spolu so všetkými deťmi sveta!
Všetci: „Pane, tvoja láska je večná!“

■ Rodina v našom paneláku môže prežívať chvíle smútku zo smrti svojho milovaného; Pane, vo svojom zármutku ťa vzývajú, odpovedz na ich modlitbu a posilňuj ich v skúške.
Všetci: „Pane, tvoja láska je večná!“

■ Naše deti sú ešte veľmi malé. Ešte majú pred sebou dlhú cestu životom, ešte majú veľa rozhodnutí: Pane, dokonči v nich dielo, ktoré si začal v deň ich krstu.
Všetci: „Pane, tvoja láska je večná!“

Tak, ako sme ju začali, aj našu modlitbu zakončíme znamením kríža: Týmto chceme zhrnúť všetky slová našej modlitby, aby sme ich predstavili veľkej rodine, ktorou je - Otec, Syn a Duch Svätý.

8. Navrhujem niekoľko ďalších žalmov, ktoré sa môžete modliť spolu s nimi (číslovanie je podľa slovenského prekladu SSV):

- vďakyvdanie: Žalmy 4; 18; 30; 115;
- v čase choroby: Žalmy 6; 22; 38;
- pri strate blízkej osoby, smútku: Žalmy 130; 13; 16;
- na vzývanie Božej pomoci: Žalmy 17; 143;
- na oslavu a uctievanie Boha: Žalmy 92; 135; 145;
- prosiť o odpustenie: Žalmy 25; 51;
- vyjadriť dôveru: Žalmy 23; 139.

Spracoval Peter Bicák SDB

VEL'KONOČNÁ SVIECA - PAŠKÁL 2024

I. Vel'konočná svieca vo svojej liturgickej identite

Chápanie veľkonočnej sviečky a jej symbolov sa zásadne čerpá z liturgickej obrady, ktorý ju „vytvára“, na začiatku slávnostnej Veľkonočnej vigílie. Toto sú tri počiatočné vzorce, ktoré obsahujú symbolický význam toho, čo predstavuje samotná svieca - paškál.

1. „Kristus včera a dnes...“

S týmto prvým usporiadaním sa sviečka stáva symbolom Božieho slova, ktorý, večný spolu s Otcom, je Pánom času a všetkých čias, Počiatkom a koncom všetkých vecí (Zjv 22,13), centrom a referentom univerzálnych dejín ľudstva a tým, ktorý drží osud celého vesmíru.

2. „Skrze sväté rany svoje...“

Druhý vzorec nie je o nič menej dôležitý a významný. Naopak, symbolika sa stáva obzvlášť plastickou a zrejmov v tom, že kňaz pri vyslovovaní tejto formuly vpichne do sviečky vo forme kríža päť zŕn kadidla v tomto poradí:

1. Pre svoje sväté
2. a oslavené rany
3. nech nás ochraňuje
4. Kristus, náš Pán. Amen.

Veľkonočná svieca sa tak stáva symbolickou pripomienkou predovšetkým zmŕtvychvstalému Pánovi rovnakým spôsobom, akým sa zjavil učeníkom zhromaždeným vo večeradle, ukazujúc svoje teraz slávne rany. Môžeme povedať, že sviečka je viditeľným symbolom neviditeľnej prítomnosti Zmŕtvychvstalého. Keď kontemplujeme zlatý jas vzácnych zŕn kadidla, vložených do podoby kríža, zdá sa, že vidíme samého Pána, ktorý keď vstupuje do liturgického zhromaždenia svojho ľudu, znovu pozdravuje slovami: „Pokoj vám!“ A keď to hovorí, znovu ukazuje svoje ruky a bok (porov. Jn 20,20). A tak ako vtedy „učeníci jasali pri pohľade na Pána“, tak dnes Cirkev radostne oslavuje: Deo gratias! Zdá sa, že o osem dní neskôr počujeme aj Pánove slová Tomášovi: „Polož prst a pozri na moje ruky; Natiahni ruku a vlož ju do môjho boku; a už viac nebuť neveriacim, ale veriacim!“ (Ján 20,27). A tak ako Tomáš s úžasom odpovedal: «Pán môj a Boh môj» (Jn 20,28), tak sa zdá, že táto tajná a dojímavá prosba vychádza zo srdca veriacich, ktorí v tme svätej noci kontemplujú sviecu, ktorú diakon vzniesol zvolaním: Lumen Christi.

3. Naša veľkonočná svieca

Každoročne svieca ukazuje na nejaký aspekt nami prežívanej paschy. Písali sme o jednotlivých ikonách Krista (paškál) v predchádzajúcich farských zvestiach.

Autor rozjíma o veľkonočnom tajomstve, na ktorom majú veriaci účasť. Tento rok je pomôckou rozjímania nad niekoľkými predobrazmi a aspektmi, ktoré zvyrazňuje Veľká noc.

Z prebodnutého boku Krista vytryskla krv a voda. Ako palica, ktorou konal divy Mojžiš, ukazuje na vody, cez ktoré sa prechádza ako cez Červené more na slobodu. Téma slobody je témou Veľkého pôstu v posolstve pápeža Františka tento rok. Vody pripomínajú zároveň kŕst. Pri žehnaní kŕstnej vody sa do nej ponorí paškál. Texty požehnaní rozprávajú príbeh vyvoleného národa, predobrazu pokrsteného ľudu. Hlbiny oceánu, mora, ich živly sú obrazom miesta chaosu a smrti. Kristus zostúpil do hĺbín, aby oslobodil očakávajúcich jeho víťazstvo. Podľa slov svätého apoštola Pavla: „s Kristom som ukrižovaný“ (Ga 2,19) a s ním sa ponárame do hĺbín smrti - aby sme sa vynorili s novou identitou. Boží synovia a dcéry. Kŕstom sme teda s ním boli pochovaní v smrti, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom. Lebo ak sme s ním zrástli a stali sa mu podobnými v smrti, tak mu budeme podobní aj v zmŕtvychvstaní.“ (Rim 6,4-5).

Byť pokrstený - znamená byť ponorený. Sme ponorení už podľa slov svätého Jána Krstiteľa nielen do hĺbín vôd, ale aj Ducha Svätého. Duch, ktorý sa vznášal na počiatku nad vodami a do neporiadku prináša harmóniu a poriadok - ako dar Paschy prináša Veľkonočné víťazstvo aj nad našim konkrétnym hriechom, nad našou smrťou. Ten, ktorý prijal pri kŕste v Jordáne Ducha Svätého, vylial - vydýchol ho z kríža na celý svet. Preto sa voda stáva vodou znovuzrodenia.

II. Veľkonočná svieca v jej liturgickej funkcii

Veľkonočná svieca vykonáva svoj liturgický úrad predovšetkým počas slávania veľkonočnej vigílie: v nej sa takpovediac „rodí“ a „predsedá“. Každá zo štyroch častí vigílie totiž prisudzuje sviečke dôležitú úlohu ako symbol prítomnosti samotného Zmŕtvychvstalého, ktorý vedie svätý ľud z tmy do svetla, od hriechu k milosti, od smrti k životu.

Liturgia svetla:

„A predsa vám pišem nové prikázanie, ktoré je pravdivé v ňom aj vo vás, lebo tma odchádza a už svieti pravé svetlo.“ (1 Jn 2,8). „Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života.“ (Jn 8,12).

Prvým „poslaním“ veľkonočnej sviečky je ohlasovať zmŕtvychvstanie. Toto ohlasovanie sa začína náhlým objavením sa v tme slabého plameňa sviečky, ktorý diakon dvíha, keď spieva: Lumen Christi! Nie je náhoda, že toto ohlasovanie sa robí zastavením v tých istých troch etapách, v ktorých bol na Veľký piatok vztýčený kríž s akklamáciou: Ecce lignum crucis. Crescendo hlasu diakona, spievajúceho Lumen Christi, je sprevádzané rastom svetla do jeho maximálnej nádhery. Veľkou zvesťou zmŕtvychvstania je vskutku obdivuhodné zloženie svetla a spevu, ktoré, prepletené, stúpa stále viac k extatickému jasotu, ktorý hlboko obklopuje srdcia veriacich: „Nech sa raduje chór anjelov, nech sa raduje nebeské zhromaždenie, nech hymnus slávy pozdraví triumf vzkrieseného Pána“. Ako počujeme v speve chválospevu: „Toto je noc, v ktorej jas ohnivého stĺpa rozohnal temnoty hriechu.“

Liturgia slova:

„A počnúc od Mojžiša a všetkých Prorokov, vykladal im, čo sa naňho v celom Písme vzťahovalo.“ (Lk 24,27). „Či nám nehorelo srdce, keď sa s nami cestou rozprával a vysvetľoval nám Písma?“ (Lk 24,31)

Druhým „poslaním“ veľkonočnej sviece je **predsedať rozsiahlej liturgii slova**, ktorá tvorí druhú časť vigílie. Symbol reprodukuje to, čo sa stalo vo veľkonočný večer, keď Pán, sprevádzajúc dvoch učeníkov na ceste do Emauz, a počnúc od Mojžiša a od všetkých prorokov, vykladal im, čo sa naňho vzťahovalo vo všetkých Písmach. (Lk 24,27).

Takto liturgické zhromaždenie sleduje veľké etapy dejín spásy pod majestátnym pohľadom veľkonočnej sviece, ktorá dominuje zo svietnika a pripomína nám, že „keď sa v Cirkvi číta Sväté písmo, je to Boh, kto hovorí k svojmu ľudu.“ (SC7)

Krstná liturgia:

„Oj, všetci smädní, pod'te k vodám.“ (Iz 55,1) „Ak sa niekto nenarodí z vody a z Ducha, nemôže vojsť do Božieho kráľovstva.“ (Jn 3,5). „I budete čerpať vodu s radosťou z prameňov spásy.“ (Iz 12,3).

Tretím „poslaním“ veľkonočnej sviece je, že **analogicky s ohnivým stĺpom v Exode predchádza katechumenov a vedie ich ku krstným vodám**, ako potom viedla židovský národ cez Červené more. Stáva sa to vtedy, keď sa počas spevu litánií k svätým asistenciám s katechumenmi vydáva v proce-

sii ku krstiteľnici. Tam je sviečka ponorená do vody na obraz Krista, ktorý ju posvätil pre znovuzrodenie veriacich: „Prosíme ťa, Pane, nech skrze tvojho Syna zostúpi sila Ducha Svätého do tohto premeňa“ spieva kňaz. Tam sviečka osvetľuje „prechod“ katechumenov, ktorí zostupujú do vôd a na ceste von prijímajú svetlo z toho istého plameňa, symbolu posväcujúcej milosti, ktorá ich oblieka. Boli totiž osvietení Kristom, „svetlom sveta“, a preto sú im adresované tieto slová: „Stali ste sa svetlom v Kristovi. Kráčajte vždy ako deti svetla a vytrvajte vo viere až do konca.“

Eucharistická liturgia:

„Múdrosť si postavila dom; ...namiešala víno a prestrela svoj stôl.“ (Prís 9,1-2). „Miesto toho si ty živil svoj ľud chlebom anjelským, dával si im z neba hotový chlieb bez práce, ktorý poskytoval akýkoľvek pôžitok a splňal akúkoľvek chuť.“ (Múd 16,20). „Pod'te (a) jedzte z môjho pokrmu a pite z vína, čo som namiešala!“ (Prís 9,5)

Štvrtým „poslaním“ veľkonočnej sviece je **uviesť novopokrstených do svätého zhromaždenia** a po prvý raz ich predstaviť pri eucharistickom stole, kde „ako novorodenci túžia po čistom duchovnom mlieku“ a zúčastňujú sa na Baránkovej svadobnej hostine, ktorú oslavujú: „Pristúpim k Božiemu oltáru, k Bohu, ktorý ma naplní svojou radosťou.“ Platí to o nás všetkých, pretože chceme prežiť skutočnosť svojho krstu, svojej iniciácie. Eucharistia - Kristus je naša Pascha, a preto sa ponárame v tejto vrcholnej časti do Krista - ako do jediného prameňa. Naše svetlo je svetlo Krista. Skrze Krista, s Kristom a v Kristovi... počujeme na vrchole eucharistickej modlitby.

Pripravil don Peter Bicák SDB

DUBNIČANIA S ÚCTOU SPOMÍNajú NA SVOJICH KŇAZOV

■ V roku 2024 si pripomínáme významné výročie našich bývalých kňazov: vdp. dekana Jozefa Čakánka, vdp. kanonika Jozefa Dvorského a vdp. Teodora Gavendu.

Vdp. dekan Jozef Čakánek

Narodil sa 12.5.1914 v Kotešovej. Zomrel 31.8.1985 v Dubnici nad Váhom. Pochovaný je na dubnickom cintoríne. V našej farnosti pôsobil 16 rokov.

V roku 1931 vstúpil do rehole saleziánov sv. Jána Bosca v Šaštíne. V rokoch 1941 - 1945 absolvoval Bohosloveckú fakultu v Taliansku. Za kňaza bol vysvätený v roku 1945 v Bratislave. Tam v rokoch 1945 - 1949 pôsobil ako riaditeľ saleziánskeho oratória. Prvá farnosť, do ktorej nastúpil, bol Poprad, kde pôsobil v r. 1950 - 1952.

Keď pripomíname toto obdobie, treba spomenúť, že krízové obdobie v 50. rokoch žiadnemu kňazovi nepridalo na zdraví. V rokoch 1955 - 1957 bol neoprávnene väznený. V rokoch 1957 - 1967 pracoval v výrobe ako robotník.

V rokoch 1967 - 1969 pôsobil ako správca farnosti na Kysuciach. Do Dubnice nad Váhom prišiel v roku 1969. Bol prvým správcom farnosti z rehole saleziánov v našom meste. Veľkou mierou sa podieľal na vybudovaní cirkevných objektov a položil pevné základy saleziánskeho diela v Dubnici nad Váhom. Často propagoval zásadu Ora et labora - Modli sa a pracuj. Zdôrazňoval, že kresťania majú žiť pre Cirkev aktívne, tvorivo a zodpovedne. Snažil sa pozdvihnúť pocit zodpovednosti každého veriaceho za osud dubnickej farnosti.

Veľa energie venoval mládeži, ktorú viedol v saleziánskom duchu. I pod jeho vplyvom sa niektorí mladí chlapci rozhodli pre duchovné povolanie. Medzi prvými jeho odchovancami boli: vdp. Jozef Dvorský a vdp. Juraj Drobny. Neskôr to boli: vdp. František Kohút, vdp. Andrej Porubčin a vdp. Peter Brodek.

Záležalo mu aj na výstavbe a údržbe cirkevných objektov. Pripomeňme si aspoň najdôležitejšie úlohy, ktoré sa mu okrem pastoračnej práce podarilo v Dubnici nad Váhom zrealizovať: vymalovať kostol zvonku i zvnútra, v kostole zaviesť ústredné kúrenie, vymeniť podlahu a zhotoviť nové lavice, zbúrať starú faru a postaviť novú, ohradiť celý objekt okolo fary a kostola. Pri týchto prácach mu pomáhali farníci nielen z Dubnice nad Váhom, ale i Kolačina a Novej Dubnice. Vtedy sme boli ešte jedna farnosť. Pri pastoračnej práci mu pomáhali diecézni kapláni. V kuchyni mu pomáhala sr. Mária Černá, saleziánka, ktorá sa starala aj o výchovu nových sestier. V poslednom období mu pomáhal aj kňaz na dôchodku vdp. František Fuska. Na hospodárskom dvore i v domácnosti mu pomáhali: Jozef Meško a neskôr Jozef Grznár.

Zomrel vo veku 71 rokov. Pripomínáme si 110. výročie od narodenia.

Vdp. kanonik Jozef Dvorský

Narodil sa 22.1.1949 v Dubnici nad Váhom. Zomrel 26.5.2021 v Nitre.

Po skončení odborného štúdia sa vyučil za elektrikára. V roku 1969 prišli do Dubnice nad Váhom saleziáni dona Bosca. Po rozhovoroch s nimi, pocítil aj on saleziánske povolanie. Prihlásil sa popri zamestnaní na Strednú všeobecnovzdelávaciu školu v Trenčíne, kde v roku 1972 zmaturoval.

Zároveň absolvoval tajný saleziánsky noviciát a na sviatok dona Bosca, 31. januára 1972, tajne zložil prvé rehoľné sľuby. O rok neskôr sa ako tajný salezián prihlásil na štúdium teológie na Rímskokatolícku cyrilo-metodskú bohosloveckú fakultu v Bratislave, kde ho prijali ako diecézneho bohoslovca. V roku 1978 tajne zložil doživotné rehoľné sľuby.

Po skončení štúdia teológie ho 11. júna 1978 vysvätil biskup Mons. Július Gábriš za kňaza. Ako kaplán pôsobil v Krásne pri Topoľčanoch, v Púchove a Čadci. Potom bol farárom v Bolesove a vo Svinnej. V roku 1990 na prvej Mariánskej púti, ktorá sa ko-

nala po 40 rokoch, mal sv. omšu o 17.00 hod.

V roku 1991 sa Nová Dubnica a Kolačín oddelenili od dubnickej farnosti. Za prvého správcu farnosti v Novej Dubnici bol menovaný vdp. Jozef Dvorský. V roku 1995 bol menovaný za správcu farnosti v Dubnici nad Váhom.

V Dubnici nad Váhom pôsobil v rokoch 1995 - 1999. Za pomoci štátnych inštitúcií dal v roku 1996 vymalovať sochu Panny Márie, ktorá je na Námestí Matice slovenskej a upraviť jej okolie. Podporoval slávenie Fatimských sobôt v našej farnosti a dal vyrobiť spomienkové poháre pre saleziánov pri príležitosti 75. výročia ich príchodu na Slovensko. V roku 1999 bol menovaný za dekana, farára farnosti Šaštín-Stráže a správcu Národnej Svätyně Sedembolestnej Panny Márie, Patrónky Slovenska. V Šaštíne pôsobil dva roky.

Nitriansky diecézny biskup Ján Chryzostom kardinál Korec ho v septembri 2001 ustanovil za špirituála v Kňazskom seminári svätého Gorazda v Nitre. Pôsobil tam ako odborný asistent a vyučoval spirituálnu teológiu. Mal na starosti aj duchovnú formáciu mladých kňazov Nitrianskej diecézy. V roku 2006 ho nitriansky biskup Mons. Viliam Judák vymenoval za kanonika Nitrianskej diecézy a za penitenciára tamojšej katedrály.

V posledných rokoch trpel onkologickým ochorením, ktorému napokon v roku 2021 podľahol. Zádušnú svätú omšu v Katedrále - Bazilike sv. Emeráma celebraval 29. mája 2021 nitriansky biskup Mons. Viliam Judák. Homíliu predniesol jeho spolužiak biskup Mons. Stanislav Stolárik. Rozlúčil sa s ním aj provinciál saleziánov don Peter Timko. Obrady nad kanonickou kryptou na Nitrianskom hrade vykonal biskup Mons. František Rábek.

Zomrel vo veku 72 rokov. Pripomínáme si 75. výročie od narodenia.

Vdp. Teodor Gavenda

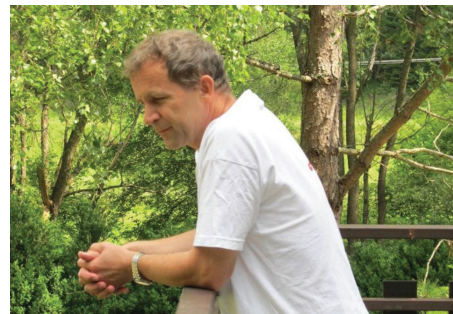
Narodil sa 21. 9. 1957 v Trenčíne. Zomrel 9. 12. 2014 Bratislave.

Základnú školu navštevoval v rokoch 1963-1972 v Opatovej nad Váhom a v Kubrej. V rokoch 1972-1976 študoval na Strednej priemyselnej škole elektrotechnickej v Dubnici nad Váhom. Po maturite nastúpil do zamestnania v Novej Dubnici ako elektrikár.

V roku 1978 sa presťahoval do Popradu, kde nastúpil do Tatravagónky. Zároveň sa začal tajne pripravovať na život rehoľníka - saleziána. Svoje prvé rehoľné sľuby zložil 31. januára 1983. Popri zamestnaní pokračoval v tajnom štúdiu teológie.

Táto apoštolská práca mu priniesla aj momenty križa. Štátna moc ho sledovala dva roky a v roku 1987 ho v Poprade obžalovali z marenia dozoru nad cirkvami a náboženskými spoločnosťami, za čo mu súdnym rozsudkom 9. apríla 1987 uložili trest odňatia slobody na šesť mesiacov, s podmieneným odkladom výkonu trestu na jeden rok.

Dňa 30. januára 1989 zložil doživotné rehoľné sľuby. Dňa 30. decembra 1990 ho rožňavský biskup Eduard Kojnok vysvätil v Rožňave za kňaza. V máji v roku 1991 nastúpil v Bardejove za direktora. Svoje technické schopnosti vložil do rekonštrukcie saleziánskeho domu v Bardejove, do opravy Kostola sv. Anny a do budovania, a do budovania ihriska a strediska pre Rómov. V lete 1996 ho provinciál preložil do Michaloviec, kde bol poverený službou direktora. Živo sa zaujímal o situáciu Rómov, medzi ktorými rozbiehal pastoračnú činnosť. Pomáhal pri rekonštrukciách domov v Moravanoch a v Lesnom, ktoré slúžili ako zázemie pre duchovné aktivity s mládežou. V roku 2002 sa vrátil znova do Bardejova za direktora komunity, ktorú vykonával až do roku 2008. Po skončení služby direktora pôsobil aj naďalej v bardejovskej komunite ako ekonóm. Celé roky sa venoval s veľkou láskou pastorácii Rómov na Poštárke, ľuďom v Bardejove a najchudobnejším rodinám.

Od leta 2011 bol poverený úlohou direktora saleziánskej komunity v Dubnici nad Váhom. Vrátil sa tak medzi svojich krajanov, aby aj tu rozdával zo svojho širokého saleziánskeho srdca. S láskou sprevádzal svojich rehoľných bratov a venoval sa aj miestnym farníkom, až dokedy mu to neprekazila ťažká choroba. Teodor Gavenda završil svoj život v chorobe, ktorú trpezlivo znášal. Na pohreb do Opatovej mu prišlo aj veľa Rómov z Bardejova. Svojou jednoduchosťou, dobrotou, obetavosťou a nekonfliktnou povahou sa trvale zapísal do života mnohým saleziánov i farníkov v Poprade, Bardejove, Michalovciach a v Dubnici nad Váhom.

Zomrel vo veku 57 rokov. Pripomínáme si 10. výročie od úmrtia.

*Z cirkevných zdrojov spracoval:
Štefan Antalík*

SME ĽUDIA RADOSTI, PRETOŽE POZNÁME JEŽIŠA

Rozhovor s Petrou Babulíkovou

Keď počúvam v nedeľných oznamoch, že vo štvrtok bude Lectio divina (v pôstnom období býva Púšť v meste), tak sa vždy pousmejem. Spomeniem si totiž na knižku s názvom Lectio mamina, ktorú pred niekoľkými rokmi napísala naša farnička Petra Babulíková na tému liturgického roka z pohľadu mamy. A úsmev mi zostával na tvári aj pri čítaní samotnej knihy. Nielen o nej, ale aj o poslaní súčasných mamičiek som sa s Petrou porozprával.

■ **Peťa, čo bolo pre Teba hlavným motívom k napísaniu tejto knižky?**

Som príbehový typ. Myslím si, že okrem môjho prazvláštneho smiechu ma ľudia identifikujú práve s rozprávaním príbehov. Na materskej dovolenke som zažívala veľa úsmevných príhod, ale vytrhnutá na pár rokov zo sveta kolegyň a žiakov som mala viac času na uvažovanie nad nimi, vnímanie Božej prítomnosti v našich dňoch. Bolo to, akoby ste zrazu po dlhom čase rozlúskli škrupinu orecha a zistili, ako to celé do seba zapadá. Chcela som sa podeliť o tieto objavy.

■ **Keď sa pozeráš na svoje deti, v čom vidíš paralelu a v čom rozdiely medzi Tvojím a ich dospievaním?**

Myslím si, že dospievanie je obdobím hľadania vlastného hlasu. Deti sa búria voči

rodičom, snažia sa nájsť svoju vlastnú cestu a často kritizujú autority, ktoré podľa nich robia veľa zbytočných kompromisov. Dačo také sa deje aj u nás, a je to úplne prirodzené. Napriek tomu som vďačná, že konflikty pre často banálne veci sú u nás popretkávané kvalitným spoločným časom a hodinami rozhovorov.

Hlavný rozdiel vidím v úlohe nás ako rodičov v duchovnej formácii našich detí. Ja mám úžasných rodičov, ale nevedeli ma k viere, a z vlastnej iniciatívy - v spolupráci s Božou milosťou - som bola pokrstená v pätnástich rokoch pod vedením sestier saleziánok.

Naše dievčatá nemali takú kľukatú cestu k Bohu a sviatostiam, pretože vyrástli vo veriacej rodine. Rovnako ako v mojom živote, aj u nich vzťah k viere posilňuje skutočnosť, že patríme do tejto saleziánskej farnosti. Stretká, tábory, duchovné obnovy organizované saleziánmi a saleziánkami, to všetko krásne podčiarkuje našu osobnú rodičovskú snahu. Túžime, aby vnímali Boha ako starostlivého, zohľadňujúceho a nadovšetko milujúceho. Nikdy nezabudnem na otázku našej Terezky - mohla mať vtedy asi 8 rokov - keď sa v kostole spieval žalm 128: „Blažený každý, čo sa bojí Pána...“. Keď uvidela na obrazovke slová žalmu, prekvapene sa ku mne otočila: „Mami, prečo by sa mal niekto báť Boha?“

Odmalička vedíme deti k vedomiu, že Boh je omnoho lepší než rodičia. Je vždy prítomný, vždy načúva, nikdy nekrivdí. V tomto období dospievania to ochotne dosvedčujú (smiech).

■ **Keď sme boli s rodinou minulý rok na sobášii môjho brata v Anglicku, tak sme mu vymysleli slogan: Happy wife, happy life. Platí to aj u vás s manželom?**

Úprimne, myslím si, že šťastie nie je to, prečo sme tu. Samozrejme, svoju službu manželky a matky robím s väčšou radosťou, ak mám dobrý deň. Ale sú aj náročnejšie dni, a príprava večere či pomáhanie s domácimi úlohami nepočkajú. Našťastie, sme si s manželom a deťmi navzájom oporou, a tak v tie ťažšie dni vieme svoje povinnosti rozptýliť medzi ostatných alebo ich odložiť, ak sa dá. A objímame sa a plačeme, ak treba.

Nie sme dokonalou rodinou, možno práve ja som ten najtemperamentnejší článok. Preto občas naše „nešťastie“ či nepohoda pramenia aj zo vzájomných hádok alebo nedorozumení. Myslím si však, že život

s Bohom mi pomáha uvedomiť si chybu, mať vôľu ju napraviť a ospravedlniť sa.

■ **Pracuješ ako učiteľka. Vnímajú to Vaše deti ako požehnanie alebo trest?**

Ja som tá, komu mala byť položená táto otázka (úsmev)? Za seba môžem povedať len toľko, že deti vidia, ako mi na mojom zamestnaní záleží, vidia moje vzťahy so žiakmi, z ktorých mnohí sú už teraz dospelí a z času na čas sa ozvú a pozdievajú s tým, čo práve žijú.

Sú momenty, kedy musím vlastné deti „odložiť“ kvôli školským povinnostiam. Často do noci opravujem testy a chystám materiály na nasledujúci deň. Niekedy sa prichytím pri tom, že škole venujem viac času než rodine, a snažím sa v tom všetkom nájsť rovnováhu tak, aby sa moje vlastné deti cítili ako moja priorita.

Veľmi sa mi páči, ako tým, že vidia toto učiteľské zákulisie, snažia sa svojím vlastným učiteľom prejavovať vďačnosť. Nedávno sa vrátili z výletu v Londýne a medzi darčekmi, ktoré priniesli svojim milovaným, boli aj maličkosti pre učiteľky. V takýchto chvíľach vnímam svoj „učiteľský“ podpis a svojím spôsobom podpis mojich žiakov (úsmev).

■ **V čom vidíš dnes najväčšie výzvy pre matky?**

Všetci dnes rozprávajú o negatívnom dopade sociálnych médií na ľudí - mladých, rodiny, pracujúcich. Porovnávanie sa s tým, čo na svojich internetových „stenách“ uverejňujú iní, často zabíja našu vlastnú snahu a zásluhy. Vyvíja sa obrovský tlak na výkon, výzor, počet exkluzívnych zážitkov a kvalitu fotografií.

Výzvou pre nás, matky, je nepodľahnúť tomuto tlaku, no zároveň sa v tom všet-

kom orientovať tak, aby sme vedeli ochrániť aj svoje deti. Odovzdávať im nestarnúce hodnoty úcty, viery a všímavosti voči iným. Byť ochotnými nahliadnuť do sveta, ktorý obklopuje naše deti, a byť im múdrymi vodkýňami.

■ **Teraz také veľmi hypotetická otázka: Ako by podľa Teba vyzeral svet bez Kristovho zmŕtvychvstania?**

To je náročná otázka, pretože existuje množstvo premenných. Žil by Ježiš, no nevstal z mŕtvych? Ak by žil, zomrel a ostal v hrobe, ako by ho vnímali jeho súčasníci - ako proroka, ktorého učenie by túžili ohlasovať alebo ako podvodníka, ktorý hlásal vlastné zmŕtvychvstanie, a to sa neuskutočnilo? Skutočne neviem odpovedať.

Ale Ježiš vstal z mŕtvych, a my sme ľudia radosti, pretože ho osobne poznáme a žijeme s vedomím, že náš Boh pokoril smrť. Ako povedal svätý pápež Ján Pavol II., „Sme veľkonočný ľud a aleluja je naša pieseň.“

■ **Čo praješ dubnickej farnosti k nadchádzajúcim veľkonočným sviatkom?**

V našej farnosti vnímam obrovské množstvo dobrých, slúžiacich ľudí. Záleží nám na dobre našich detí, našich rodín, našich starších, našich núdznych. Sme pozorní a láskaví, obetaví a štedrý. Som šťastná, že sme jej súčasťou.

Prajem všetkým, aby sa nenechali prevalcovať formálnou prípravou na sviatky. Aby si našli priestor byť v tichu pred Ježišovým krížom, odovzdávali mu svoje zlyhania a ďakovali za jeho obeť. Aby sme sa ponorili do udalosti týchto dní, akoby sa diali práve teraz, a aby radosť veľkonočného rána rozosmiala naše duše úľavou, vďačnosťou a úžasom nad Božou mocou.

Ďakujem za rozhovor a prajem Tebe i celej rodine ako aj nám všetkým požehnané veľkonočné sviatky naplnené evanjeliovou radosťou.

Jozef Štefún

LECTIO MAMINA: VEĽKONOČNÉ SPOMÍNANIE

Neviem, ako vy, ale ja každoročne prežívam veľkonočné sviatky ako v priamom prenose. Vo štvrtok to začína - po svätej omši bdiem do rána s modliacim sa Ježišom; ach, až mi srdce zvieria pri pomyslení na jeho trápenie sa v Getsemanskej záhrade. Kedysi (podľa našich detí v časoch, keď po tejto zemi chodili dinosaury) som spolu s priateľmi z katáku bdela s našim milovaným Ježišom v kostole. Dovolili nám byť pred bohostánkom až do rána, a tak sme tam spoločne kľáčali a modlili sa, čítali si jednotlivé udalosti a žiaľili. Boli sme silná animátorská generácia (a nie, dinosaury sme nepáslu ani nelovili, milé detičky).

V piatok dopoludnia sme trpeli, pripomínajúc si Ježišovo odsúdenie, bičovanie a výstup na Golgotu. Spoločne sme sa zúčastnili na krížovej ceste a počas jedných sviatkov sme dokonca všetci cestovali do Trenčína pozrieť si vtedajšiu filmovú novinku „Umučenie Krista“. Pamätám si to ako dnes - stvárnenie múk mnou otriaslo tak, že som nebola schopná rozprávať do sobotňajšieho rána (naši na to s radosťou spomínajú ako na zázrak).

V piatok a v sobotu smerovali naše kroky do kostola ešte niekoľkokrát. Kľáčiac pri hrobe sme meditovali nad vlastnými životmi a ich hodnotou v Božích očiach. Striedali sme sa, aby Ježiš nikdy nezostal sám, ani len na okamih.

A prišiel sobotňajší západ slnka a tie najnádhernejšie a najradostnejšie obrady, aké v mojich očiach naša milovaná Cirkve ponúka - obrady Bielej soboty (áno, tak sme vtedy volali Svätú sobotu). Ježiš pokoril smrť a my, takmer opití šťastím, sme vždy a nanovo prežívali Jeho víťazstvo.

A potom som porodila tri deti a keďže boli vždy buď príliš malé alebo choré, alebo čokoľvek, čo sa vie s deťmi prihodiť, prestala som sa na svojich milovaných obradoch zúčastňovať. To nevymlíš, to je život - už aj keď dosiahli „liturgia-friendly“ vek, určite práve počas spomínaného trojdňa niektoré z nich začalo teplotovať, kašľať alebo mať problém s bruškom (kiahne nie, tie dostali v novembri, keby to niekoho zaujímalo). Našu rodinu tak roky rokuje na obradoch zastupoval môj milý manžel (a ja som ho tajne upodozrievala, že si to užíva).

Ťažké situácie, akou bola pre mňa nemožnosť zúčastniť sa sobotňajších obra-

doch, vraj pobádajú človeka k tvorivosti. A tak sa zrodila naša veľkonočná tradícia. Keď sa po niekoľkých hodinách obradov manžel vrátil domov, vívala som ho vo dverách, on mi šepotom oznámil, že Ježiš žije a ja som sa, rovnako pošepky, potešila tej úžasnej správe. Potom som ho zaviedla do kuchyne, kde ho čakala (fanfáry poprosím) veľká slávnostná večera pri sviečkach! Áno, dnes už viem, že mnohé rodiny majú rovnakú tradíciu veľkonočnej večere, ale nič také som vtedy netušila. Keďže držíme prísny pôst od štvrtka do sobotňajšej noci, tento slávnostný okamih nad tanierom plným dobrôt bol akoby malou čerešničkou na vznešenosti dňa.

A tak to išlo rok čo rok - manželov odchod do kostola, moje horlivé prípravy veľkonočného menu, uspatie detí, slávnostné oblečenie a očakávanie, kedy sa Andrej zjaví medzi dverami s radostným „Christos voskrese“ („Voistinu voskrese,“ naučila som sa časom aj profi odpoveď).

Verte či neverte, po rôznych dvoj- či trojčlenných kombináciách (a covid pauze, keď sme všetci sledovali obrady iba na obrazovke) sme sa minulý rok zúčastnili na obradoch spoločne, ako celá rodina. Tradícia nočnej slávnosti stále trvá - rovnako ako nádej nášho Boha, že nám svojim zmŕtvychvstaním priniesol plnosť života. Vstúpme do nej aj tento rok.

*Petra Babulíková
(článok bol uverejnený na slovoplus.sk)*

MALÁ KRONIKA FARNOSTI

Jasličková pobožnosť - Kostol Jána Bosca

Večera s animátormi

13.1. Stretnutie žien - stretnutie so sr. Dagmar Kráľovou

12. - 14.1. Detský zbor 100 & 1 ovečka na sústredení

28.1. FESTA Don Bosca

11.2. Karneval pre deti

12.2. Sv. omša v rámci národného týždňa manželstva

17.2. Swap v katáku

Křížové cesty v pöste

25.2. Digitální rodičia

Púšť uprostred mesta

Prázdniny s Kun Fu pandou - jarný tábor

SLÁVENIE VEĽKEJ NOCI

VO FARNOSTI DUBNICA NAD VÁHOM

SPOLOČNÁ SVIATOSŤ ZMIERENIA

piatok 22. 3. Prejta 10.00 - 11.00, 14.45 - 15.45

sobota 23. 3. Kostol sv. Jakuba 10.00 - 11.30, 15.00 - 16.30

ZELENÝ ŠTVRTOK

15.45 Sv. omša - Prejta

18.00 Sv. omša - Kostol sv. Jakuba

19.00 Sv. omša - Kostol sv. Jána Bosca

VEĽKÝ PIATOK

8.00 Ranné chvály - Kostol sv. Jakuba

10.00 Krížová cesta - Kalvária

15.00 Obrady Veľkého piatku - Kostol sv. Jakuba

15.00 Obrady Veľkého piatku - Kostol sv. Jána Bosca

20.00 Krížová cesta mladých - Kostol sv. Jakuba

BIELA SOBOTA

8.00 Ranné chvály - Kostol sv. Jakuba

19.00 Veľkonočná vigília - Kostol sv. Jakuba

19.00 Veľkonočná vigília - Kostol sv. Jána Bosca

VEĽKONOČNÁ NEDEĽA

Sväté omše ako v nedeľu

